

Luxembourg, 29. juli 2022

PRESSEMELDING 04/2022

Dom i sak E-5/21 Anna Bryndís Einarsdóttir mot det islandske finansdepartement

BEREGNINGSGRUNNLAG FOR YTELSE VED SVANGERSKAP OG FØDSEL

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Reykjavik tingrett (*Héraðsdómur Reykjavíkur*) om tolkningen av forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger («forordningen»).

Saken for Reykjavik tingrett gjelder en beslutning fra det islandske foreldrepermisjonsfondet om ikke å ta hensyn til Einarsdóttirs inntekt opptjent i Danmark ved fastsettelsen av størrelsen på hennes ytelse ved svangerskap og fødsel. Grunnlaget for denne beslutning var at etter islandsk lov skulle beregningen av en slik ytelse kun baseres på inntekt opptjent på det innenlandske arbeidsmarked.

Den anmodende domstol søkte veiledning om hvordan inntekt opptjent i andre EØS-stater skal tas i betraktning ved beregning av ytelser ved svangerskap og fødsel, særlig med henvisning til artiklene 6 og 21 nr. 3 i forordningen.

EFTA-domstolen pekte på at artikkel 6 i forordningen gjelder retten til ytelser, og ikke hvordan ytelser beregnes. Videre følger det av artikkel 21 nr. 2 og 3 at beregningen av kontantytelser er knyttet til inntekten som utbetales på det innenlandske arbeidsmarkedet. Den kompetente institusjonen er følgelig ikke forpliktet til å beregne størrelsen på en ytelse slik som hovedsaken gjelder, på grunnlag av inntekt mottatt i en annen EØS-stat.

EFTA-domstolen fant imidlertid at artikkel 21 i forordningen må tolkes i lys av artikkel 29 i EØS-avtalen, som innebærer at vandrende arbeidstakere ikke skal miste retten til trygdeytelser eller få redusert størrelsen på disse ytelsene fordi de har utøvd deres rett til fri bevegelse. EFTA-domstolen fant dermed at det er uforenlig med artikkel 21 nr. 2 og 3 ikke å tilskrive noe inntekt for arbeidsperioder fullført i andre EØS-stater. EFTA-domstolen konkluderte derfor med at artikkel 21 nr. 2 og 3, tolket i samsvar med formålet i artikkel 29 EØS, krever at størrelsen på en ytelse slik som hovedsaken gjelder, som tilkommer en vandrende arbeidstaker som i referanseperioden etter nasjonal lovgivning kun hadde inntekt i en annen EØS-stat, må beregnes under hensyn til inntekten for en person som har sammenlignbar erfaring og sammenlignbare kvalifikasjoner og er ansatt på en lignende måte i EØS-staten der ytelsen søkes.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på EFTA-domstolens nettside, se www.eftacourt.int.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.